

BİSİKLET TUTKUSU

Hayatlarının serüven çağındaydılar. Şubat ayı hiç ummadıkları kadar güneşli geçiyordu ve yürekleri coşku doluydu. Bu pırıl pırıl havanın yarıyıl tatiline denk gelmesi, çocuklar için bulunmaz bir güzellik olmuştu. Ev içlerine kapanmaktan kurtulmuşlar, kendilerini bahçelere, sokaklara atmışlardı.

Sur, tam da o günlerden birinde, okulun duyuru tahtasına asılan bisiklet yarışları ilanını gördü. Yaz başında, kısa bir süre önce taşındıkları bu siteye yakın ormanlık alanda, ortaokullar düzeyinde amatör bisiklet yarışları yapılacaktı.

Çok heyecanlandı. Çünkü geçen ders yılı sonunda, daha karnelerin dağıtıldığı gün, kendisine mavi pırıl pırıl bir bisiklet alınmıştı. Annesiyle babası, başarısını ödüllendirmek istemişlerdi. Yaz tatili yeni evlerine taşınma ve yerleşme telaşıyla geçmiş, bu yüzden bisikletine fazla bitememişti. Derken okullar açılmış, çok geçmeden de kış bastırmıştı.

Duvarları henüz boya kokan yeni apartmanlardan birindeydi evleri. Babası bisikletini arkadaki kapalı

balkona yerleştirirken, burada bunu sürmek için bol bol alan bulacaksın, demişti. Doğruydu. Apartmanların çevresini saran geniş bahçeler ve aralarında dolaşan düzgün, güzel yollar vardı.

Zamanla daha fazlasıyla da karşılaşacaktı. Sitedeki öteki çocuklarla çevreyi dolaştıktan sonra, geldikleri kalabalık caddelerle burasının hiç ilgisi olmadığını görecekti. Taşındıkları bu yeni çevrede, şehir merkezindeki karmaşadan eser yoktu. Kentin neredeyse kıyısındaydılar ve arkalarında tek tük apartmanların yer aldığı bir yamaç vardı. Çevre yolu tepenin arkalarında bir yerlerden geçiyordu. Arabalarıyla buraya gelirken o yolu birkaç kez kulllanmışlardı.

- Bizim site hemen bu karşı tepenin arkasında kalıyor, demişti babası.

O sıra yanı başından geçtikleri ormana bakıyordu Sur. Bakışlarını babasının gösterdiği yere çevirdiyse de geç kalmıştı. Bir şey anlamadı. Yalnız tepenin eteğiyle çevre yolu arasında kalan düzlük alanı iyice gördü. İşte tam bisikletlik ve tam da uçurtmalık bir yer, diye düşündü.

Sitede babasının ve annesinin işyerlerinden pek çok kişi vardı. İnşaat firması, bu büyük şirkette çalışanlara yeni yaptığı siteden ev pazarlamış, onlara çeşitli kolaylıklar sağlayarak daire almalarını sağlamıştı. Evler, çevre yabancıydı, ama insanların çoğu birbirini tanıyordu. Bu yüzden fazla yalnızlık hissetmediler. Aslında kimsenin kimseyle görüşmeye pek fırsat bulamadığı o koşuşturmacalı hayat burada da sürüyordu. Herkes deli gibi çalışıyordu. Kimsenin kimseyle oturup sohbet edecek, gelip gidecek vakti yine yoktu. Ama hiç değilse evlerinde rahattılar.

Gürültüsüz bir ortamda kafalarını dinliyorlardı. Hava da temizdi. Yeni bir hayat kurabilmiş olmanın erinci vardı yüzlerinde. Kent merkezindeki işyerlerine gitmek artık epey güç olsa da...

O ışıltılı şubat günlerinde, Sur hemen bisikletini anımsadı. Hemen her gün aşağı indirip binmeye, bahçeler arasında dolaşmaya başladı. Mavi bisiklet gerçekten görülmeye değerdi. Çok geçmedi, aynı sitede oturan sınıf arkadaşları Can ile Birgün de katıldı ona. Bu güzel havaların ve tatilin hiç bitmemesini istiyorlardı. Her ayrılışlarında, ertesi gün için sözleşiyor, sitenin ortasındaki alanda buluşuyorlardı.

Sur, bu kez internette dolaşırken Bisiklet Federasyonu'nun yarış takvimine rastladı. Sonbaharda federasyon Yıldızlar B kategorisinde bir yarış düzenliyordu. Yıldız B takımı oluşturacaklardı kısacası. Duyuruyu görünce büyük bir heyecana kapıldı. O yarışa katılmak için delice bir istek duymaya başladı. Hayaller kuruyordu. Yarış gözlerinin önünde sayısız kez canlanıyor, o her seferinde birinci oluyordu. Diğer yandan çalışmazsa herhangi bir yarış kazanamayacağını da öğrenmişti. Ne diyordu babası? Çalışırsan kazanırsın. Annesi de hemen onaylıyordu bu sözleri. Çalışmaya hiçbir şey yok.

Öyleyse çalışmalıyım, kazanmalıyım diye düşünmeye başladı. Bütün güzelliğine karşın bahçe ve site çevresi bisikletle hız yapmak için uygun değildi. Tam olarak nerede olduğunu kestiremediği o düzlüğü bulmalıydı. Arabayla geçerlerken gördüğüne göre, tepenin ötesinde bir yerlerdedi. Olmayabilirdi de. Tepeyi aşmadan ardında ne olduğunu tam olarak bilemezdi ki. Bunu öğrenmenin tek yolu

vardı. Oraya gidecekti. Yalnız giderse evdekilerin kızacağını biliyordu.

Konuyu arkadaşlarına açtı.

- Karşı yamaca çıkalım mı, dedi. Hem aramızda yarışırız.

Yarışma düşüncesi çocukların hoşuna gitti. İkisi de tamam, dedi. Yarıştan söz eden olmadı. Okuldaki duyuruyu görmemişlerdi herhalde.

Biraz site çevresinde biraz da karşı yamaçta, apartmanların arasındaki boş alanlarda gezindiler. Ne var ki buralarda yarışmak olanaksızdı. Düz bir yol bile yoktu. Yamacı aşıp arkasına geçmeyi ise kabul etmediler.

- Ne gerek var şimdi, dedi Can.

- Ablama söylemedim ki. Ne der bilemiyorum, dedi Birgün.

Bu durum Sur'un hoşuna gitmedi. Ancak kabul etmek zorundaydı. İleride gelirler belki, dedi içinden. Önlerinde bol zaman vardı. Güneşli günleri site bahçesinde gezerek değerlendirdiler.

Sayıllı günler çabuk bitti. Yarıyıl tatili sona erdi. İkinci dönem başladı. Mevsim, bu anı bekliyormuş gibi birden değişti. Gökyüzüne kara bulutlar doluştu. Güneş, çocuklara bir güzellik yapmış, yerküreyi kış ortasında ısıtmış, bol ışıkla aydınlatmıştı. Ama yeter bu kadar, her şey yerli yerinde olmalı der gibi, kayboluvermişti işte. Peşinden gelen sağanak yağmurlar kadar, dondurucu soğuklar yüzünden de pek dışarı çıkamaz oldular. Zaten günler öyle kısaydı ki. Okuldan geldiklerinde sanki gece yarısıymış gibi ortalık karanlık oluyordu. Bisikletlerini bir kıyıda unutmak zorunda kaldılar.

Sur'a gelince, yarışı hiç unutmuyordu. Aklına geldikçe içini kıpırtılı bir sevinç kaplıyordu. Önünde üç aydan fazla zaman vardı. Hep böyle kara kış olacak değildi ya. Bahar elbette gelecekti.

O cumartesi öğleden sonra hava açtı. Kuru soğuk vardı. Sur, kalın, kapüşonlu paltosunu giydi. Bisikletini alıp aşağı indi. Annesi babası işteydi. Nazlı abla evi topluyor, hafta sonu için yemek yapıyordu.

Site yollarında gezinirken Birgün'e rastladı. Can'la bilgisayar oynamaya gidiyordu. Sonra da ders çalışacaklardı.

- Bisikletini alıp gelsene, dedi ona.

Birden bu çağrı çok hoşuna gitti Birgün'ün.

- Tamam, dedi. Can'a da söyleyeyim. Beni bekliyor çünkü. Annesi izin verirse geliriz.

Can'ın annesi, hiç beklemedikleri bir şey söyledi:

- Bilgisayar oynayacağınıza bisiklet sürün. Sizin için bu daha iyi. Spor yapmış olursunuz.

Sonra da ekledi:

- Ama çok sıkı giyiyeceksiniz ve tam bir saat sonra evde olacaksınız, anlaştık mı? Çünkü hem hava çok soğuk, hem de biraz dinlenip ders çalışın.

Söz verip çıktılar evden. Bisikletleriyle...

Sur arkadaşlarını görünce sevinçten deliye döndü. Gelmezler sanmıştı. Bir saat kalacaklarını sonra döneceklerini öğrenince üzüldü biraz. Ama Nazlı abla da kendisine bir saat içinde dönmesini söylememiş miydi?

Önlerindeki zaman sınırlıydı. Onlara yamacın arkasına gitmeyi önermedi. Kendisi de bugünün pek uygun olmadığını düşünüyordu. Hava çok soğuktan gerçekten.

O gün, yanakları kızarıncaya, solukları buz tutuncaya kadar bahçe aralarında dolaştılar. Çok eğlendiler birlikte ve her cumartesi buluşmaya karar verdiler. Yağmur, kar yağmadıkça bisikletlerini alıp geleceklerdi.

Sur'un aklına, onların da yarışa katılmak isteyebilecekleri hiç gelmemişti. Okulda ders arasında konuşurlarken, arkadaşlarına yarıştan söz etti. Hep birlikte tahtadaki duyuruya bakmaya gittiler. Can atılıp,

- Ben de katılacağım bu yarışa, dedi.

Birgün'e dönüp baktılar hemen. Bu yarış önerisi Birgün'ü de çok heyecanlandırmıştı. Ne var ki özellikle kışın sık sık boğaz ağrısı yaşıyordu. Bu nedenle annesiyle babası yarışa katılmasına izin vermeyebilirdi. Bisiklete binmek başka, yarışmak başka, diyecekti annesi. Biliyordu.

Sur da, Can da Birgün'ü ikna etmeye çalıştılar. Kalabalık olurlarsa hem daha çok eğlenirlerdi, hem de aileleri çevrede gezmelerine, ara sıra biraz uzaklaşmalarına ses çıkarmazlardı.

- Söylemek için daha erken. Şimdi söyleyip olumsuz yanıt almak istemiyorum. Önümüzde epey zaman var. Bekleyelim biraz, dedi Birgün.

Kentin kıyısındaki sitede yaşam sakindi. Aynı apartmanda oturmuyorlardı. Sur'un evi, sitenin en gerisinde, arkadaki küçük akasya korusuna bakan apartmandaydı. Can'ınki ortalarda. Birgün ise siteyi çevreleyen alçak duvarların dışarı açılan kapısının hemen yanındaki apartmanda oturuyordu.

İlkbahar kapıyı çaldığında, günler yine güneşlendi. Artık hava daha geç kararıyor, akşamüstleri sokağa çıkacak zaman bulabiliyorlardı. Bahçeler neşeli çocuk sesleriyle dolmaya başlamıştı. Renkli toplar havada uçuşuyordu. Ellerinde çantalarla, alışveriş torbalarıyla yetişkinler, evlerine ulaşmak için acele etmeden yürüyor, bu güzel havaları değerlendirmek istiyorlardı. Balkonlarda keyif yapmalar da başlamıştı.

Sur, artık yamacı aşma, arka tarafı görme zamanının geldiğini düşünüyordu. Bu konuyu, pazartesi sabahı ilk ders arasında arkadaşlarına açtı. Önlerinde kocaman bir hafta vardı. Kendisiyle gelip gelmeyeceklerine bu arada karar vermeliydiler.

- Siz gelmeseniz de ben gideceğim, dedi. Ama gelin oğlum işte. Beraber gezeriz.

Bunları söylediğine kendisi de şaşırды. Onlar gelmezse oralara yalnız gitmeyi hiç düşünmemişti ki.

Bu sözler sanki sihirli bir etki yaptı arkadaşları üzerinde. Aslında onlar da yamacın ardında ne olduğunu çok merak ediyorlardı. Hem uzak sayılmazdı gidecekleri yer. Sitenin tam karşısında yükseliyordu tepe. Yaya gitseler neyse. Altlarında canavar gibi bisikletler vardı. Gidebilirlerdi. Tepeden bakıp geri de dönebilirlerdi. Öyle yaparlardı kesin. Önemli olan o tarafta ne olduğunu görmek değil miydi?

Buluşma saatlerini kararlaştırdılar. Evdekilere ne söyleyeceklerini konuştular. Çevreyi dolaşacaklardı. Üç kişiydiler. Bir şey olmazdı. Karşı yamaçta da dağınık şekilde yer almış apartmanlar vardı. Issız değildi ortalık

kısacası. Tepeyi aşım en aşığılara inmek mi? Bundan söz eden olmadı. Çünkü onu yapmaya cesaret edip etmeyeceklerini henüz kendileri de bilmiyordu.

İçlerinde kıpır kıpır bir canlanma... Sabırsızlık gibi bir şey.

Cumartesi öğle saatlerinde, evden ilk çıkan Sur oldu. Daha buluşmalarına epeyce zaman vardı. Site bahçesinin yollarını şöyle bir turladı. Saatine baktı. Sabırsızlanıyordu. Yerinde duramayan kendisi miydi, mavi bisiklet mi, belli değildi.

Sonunda daha fazla bekleyemedi. Can'ın oturduğu apartmana gitti. Zili çaldı. Diyafonda konuşan annesiydi. Can yemek yiyordu. Biraz beklemesi gerekiyordu Sur'un. Yukarı gelmez miydi?

- Burada beklerim, dedi Sur.

Can da zaten az sonra indi. Bisikleti yaldızlı gri renkteydi ve ilkbahar güneşinde pırıl pırıl parlıyordu.

Birlikte Birgün'ün yaşadığı apartmanın önüne geldiler. Zili yine Sur çaldı. Apartman kapısı açılırken, Birgün balkona çıkmıştı bile. Onun da evde aynı sabırsızlıkla beklediği belliydi.

- Geliyorum, diye bağırdı balkondan.

Cumartesi ipe çekmişlerdi. Üçü de...

Birgün de beyaz bisikletini boynuzlu frenlerinden tutup indiğinde üçlü tamamlanmıştı. Sitenin, üstü çiçek açmış sarmaşıklarla kaplı süslü demir kapısından çıkıp karşıda yeşillenmeye başlamış sırta doğru ilerlediler.

Üçü de çok neşeliydi. Evdekilerden nasıl izin aldıkları konusunu hiç açmadılar. Birgün ile Sur'un hem anneleri

hem de babaları zaten cumartesileri de çalışıyordu. Birgün, evde kendisinden beş yaş büyük ablasıyla kalıyordu. Anneleri ablasına, Birgün'ün akıllı ve yetişkin bir çocuk olduğunu, onu sıkmamasını öğütlerdi. İzin alması zor olmamıştı bu nedenle. Ama ilginçtir, üçü de uygun bir alan bulup orada kendi aralarında bisiklet yarışı yapacaklarını kimseye söylememişti. Yarış şimdilik aralarındaki bir sırdı. Bisikletleriyle gezintiye çıkıyorlardı. Bu güzel havada daha iyi ne yapabilirlerdi ki?